

han nævnede, at disse Penge bl. a. skulde bruges til Dyrtidstillæg, ikke forelagde Lovforslaget om Dyrtidstillæg til Tjenestemændene, skønt han, selv om Ministeriet ikke havde faaet officiel Meddelelse derom fra Tjenestemændenes Organisation, vidste, at de vilde deponere deres Opsigelser. Den højtærede Minister har nemlig erklæret — det sagde han ogsaa i Dag —, at han vidste gennem, hvad han havde læst i Fagpressen og i Dagspressen, at det trak op til en Masseopsigelse. Jeg hævder, at hvis Ministeren paa det Tidspunkt, da han forelagde sine Skattelovforslag — saa vidt jeg erindrer i Begyndelsen af September Maaned —, ogsaa havde forelagt Forslag om et Dyrtidstillæg af samme Størrelse som det, der blev Resultatet af Forhandlingerne, vilde den Situation overhovedet ikke være opstaaet, som indtraf i Slutningen af September og Begyndelsen af Oktober. Derfor mener jeg, at noget mere Forudseenhed og en større Forstaaelse af Tjenestemændenes Ønsker hos den højtærede Finansminister ikke vilde have været at foragte. Og naar jeg i Eftermiddags hørte den højtærede Indenrigsminister betone i det udmærkede Foredrag, han holdt, hvor forudseende Regeringen havde været paa andre Omraader, saa vil jeg sige, at jeg kunde have ønsket, at den samme Forudseenhed, som er lagt for Dagen paa andre Omraader, havde været anvendt her.

Jeg vil i det hele bebrejde den højtærede Finansminister, at han, som det forekommer mig, ikke altid er saa forudseende, som han burde være. Jeg minder om, at jeg i 1915, da vi behandlede det første Dyrtidstillæg, fra dette Sted som Ordfører for mit Parti henstillede til den højtærede Finansminister, om han ikke vilde tage under Overvejelse at fremsætte Forslag om Dyrtidshjælp ogsaa for Aaret 1916 — altsaa ikke indskrænke sig til at fremsætte et saadant Forslag for 1915 —, saa at Tjenestemændene vidste, hvad de havde at regne med. Jeg begrundede Henstillingen med en Henvisning til, at den Dyrtid, vi havde i 1915, rimeligvis, saa vidt man kunde se, vilde fortsættes Aaret 1916 ud. Hvilket Svar fik jeg af den højtærede Finansminister? Jeg fik det meget overlegne Svar, at hvorvidt der vilde blive Dyrtid i 1916, eller den muligvis var afsluttet i 1915, vidste jeg ikke noget om, og det vidste han heller ikke; det kunde vi altsaa først tage Stilling til, naar vi kom ind i Aaret 1916. Jeg tror, den højtærede Finansminister nu vil indrømme mig, at det havde ikke været saa helt galt, om man i 1915 havde regnet

med, at Dyrtiden vilde fortsættes i 1916 og længere endnu, saa havde man maaske ogsaa med Hensyn til de Spørgsmaal, der her er paa Tale, staaet noget anderledes overfor Tjenestemændene, end Tilfældet har været. Derfor siger jeg, at den højtærede Finansminister efter min Opfattelse har manglet den Forudseenhed, som kunde have afværget den Situation, vi stod i i Oktober.

Den højtærede Minister fremkom med en Udtalelse, som forbavsede mig. Han sagde forleden Dag og gentog i Dag, at hvis man paa et tidligere Tidspunkt havde meddelt Tjenestemændene, hvilke Dyrtidstillæg Regeringen tænkte paa at foreslaa, og disse Dyrtidstillæg efter Tjenestemændenes Mening ikke var store nok, havde vi udsat os for en vild Agitation mellem Tjenestemændene, og saa vilde man rimeligvis fra den Side have begyndt at arbejde mod netop de Tillæg, Regeringen agtede at foreslaa. Jeg synes, det er et underligt Ræsonnement. Det er nemlig min bestemte Opfattelse, at hvis Regeringen, da den i Begyndelsen af September forelagde Skattelovene, samtidig havde fremsat Forslag om det Dyrtidstillæg, som man senere blev enig om at gennemføre, det, som omfattede en samlet Udgift af 37 Mill. Kr., og som altsaa gav 600 Kr. til gifte og 400 Kr. til ugifte foruden et Tillæg for indeværende Aar, vilde Tjenestemændene, hvis de havde forsøgt paa Grundlag af dette Forslag at rejse en Agitation, ikke have opnaaet noget som helst, det tør jeg forsikre Regeringen og særlig den højtærede Finansminister om. Jeg har nemlig den samme Opfattelse, som vistnok ogsaa den højtærede Finansminister udtalte, at hvis Tjenestemændene havde afslaaet dette Tilbud, ligegyldigt paa hvilket Tidspunkt det var sket, vilde de have forskertset enhver Sympati i Befolkningen, og dermed vilde Sagen have været ordnet, Tjenestemændene vilde have været nødt til at modtage Regeringens Tilbud. Agitationen vilde under disse Omstændigheder efter min Mening have været ganske ufarlig, den blev først farlig, da man ikke vilde meddele Tjenestemændene noget som helst om, hvad Regeringen tænkte paa, og da den højtærede Finansminister lod Formanden for Dansk Jernbaneforbund rejse til Kongres i Aarhus uden at kunne give nogen som helst Oplysning om, hvorledes det Dyrtidstillæg vilde blive, som Regeringen paatænkte at fremsætte Forslag om; da blev Situationen farlig, og da tog Agitationen Fart, og der-